

Caarnalawiwa

Tuliwirran pitäjän lehti • talvi 2004

Leirikesä 2004

Pitäjän pidetty vouti
astui virkaansa

4

Ihana aurinkoinen
yhteisleiri Lujakalliossa

6

Gotlannin keskiaikaviikot
ovat vaikuttava näky

12

Caarnalaiwa

Tuliwirran pitäjän lehti • talvi 2004

Tuliwirran pitäjä on Elävä Keskiaika ry:n keskiaikapuolen alueiden yhdistymä joka käsittää Haapawirran kylän (Espoon alue), Kylmälän kylän (Kirkkonummen alue) ja Tulivainion kylän (Nurmijärven alue).

Elävä Keskiaika ry:n kotisivut löydät osoitteesta www.keskiaika.org

Caarnalaiwa on Tuliwirran pitäjän lehti. Artikkelit ovat yksittäisten harrastajien kirjoittamia ja edustavat täten kirjoittajien omia kantoja.

Toimitus

Päätoimittaja:

Cecilia da Mare eli Minna Tiihonen
minna.tiihonen@pp2.inet.fi

Lehden taitto & layout:

Serafina de Castillon eli Satu Kaksonen
ladyserafina@hotmail.com

Tämä lehti on ilmestynyt vuoden 2004 joulukuussa.

Tuliwirran pitäjän kotisivut:
www.keskiaika.org/tuliwirta

Sisältö

Päätoimittajan kuulumisia	3
Voudilla on asiaa	4
Uutisia pitäjästä	5
Aurinkoisia hetkiä Lujakalliossa	6
Panonurkka	10
Wisby 2004	12
Markkinatunnelmaa Hämeen Linnassa	16
Pukkisaaren valtaus	18
Kylmälän kylillä tapahtuu	21
Lujakallion kesä 2005	22
Linkkivinkit	23

Kannen kuva:

Tunnelmia aamuyön sumuisesta Wisbyn leiristä.
Serafina eli Satu Kaksonen.

Päähörhön pohdintoja

Tapahtumavelhot

Syyskuun viimeisenä viikonloppuna pidetty Tulijuhla oli hartaasti odotettu tapahtuma. Kesäkuukausina keskiaikailijan kalenteri kieltämättä täyttyi varsin kiitettävästi erilaisista markkinoista ja leireistä, mutta siitä huolimatta elokuussa kävi jo useamman kerran mielessä, että kunnan tavallista pukutapahtumaa ei ollut päässyt kokeamaan sitten maaliskuun Walon juhlan. Totta se on – kun kalenteri on yli neljä kuukautta tyhjänä tavallisista EK:n omista tapahtumista, niitä ehtii todella tulla ikävä!

Luukin kesäsiirtolasta, jossa tämänkin vuoden Tulijuhla järjestettiin, voidaan olla montaa mieltä. Se ei ehkä ole kaikista helpoin propattava eikä sen herkkä palohälytyn aina mahdollista tunnelman säilymistä läpi juhlan, mutta samalla on syytä muistaa, että paikassa on iso keittiö, tarpeeksi suuri sali ja sänkymajoi-

tustilaa varsin kiitettävästi. Sauna on hyvä, pihalla on tilaa temmeltää eikä naapureita ole häiriöksi asti, ellei satunnaisia lenkkeilijöitä viereisellä tiellä lasketa. Ennen kuin menee valittamaan päälle napsahtavasta hälyttimestä tai rumista seinäväreistä, jotka väistämättä pilkkottavat proppikaiden ja seinävaatteiden alta, kannattaa miettiä, kuinka helppoa ylipäättään on löytää Suomesta tila, joka on tarpeeksi iso sekä salin että majoitustilan puolesta, jossa on toimiva keittiö ja jota voi käyttää ympäri vuoden? Toimen pointti on sitten hinta: kuinka helppoa

on löytää juhlapaikka, jossa ei tarvitse pelätä saavansa homeen takia flunssaa koko vuodeksi, mutta jonka vuokra ei kuitenkaan kaada tapahtuman budjettia?

EK:laiset ovat tapahtumanjärjestäjinä varsinaisia velhoja. Sopivia juhlapaikkoja on kaivettu kivien ja kantojen alta, kunnan proppaukseen on aina jaksettu kiinnittää huomiota ja aikataulusta myöhästymisen on suunnilleen ”vakavin” asia, mitä juhlassa on koskaan sattunut. Kokemus tekee mestarin, kyllä vain, mutta totuus on, että myös uusille tapahtumanjärjestäjille olisi kipeästi tarvetta. Vuodesta toiseen

samat ihmiset laittavat itsensä likoon tapahtumien puolesta samalla kun EK:n jäsenmäärä on suurempi kuin koskaan. Mistä möinen kehitys? Jo pelkästään Tulijuhlan osallistujalistan pituudesta saattoi huomata, että tapahtumiin tullaan hurjan mieluusti – en siis varmasti ollut ainoa, joka kesän jälkeen suorastaan paloi innosta saapua juhlimaan. Mutta mitäs sitten tehdään, jos vanhat tapahtumanjärjestäjät eivät joskus syytä tai toisesta pysty tai jaksa järkätä mitään? Ollaanko sitten kokonaan juhlimatta?

Yllä esittämäni visio on onneksi kovasti liioiteltu ja kärjistetty, ainakin toistaiseksi EK:n tapahtumat elävät ja voivat hyvin. Mutta uskokaa minua kun sanon, ihmiset rakkaat, ei sen ensimmäisen tapahtuman järjestäminen niin hankalaa ole! Siihen kannattaisi jokaisen joskus ryhtyä, jotta sitten osattaisiin entistä enemmän arvostaa niitä, jotka kantavat päävastuun isoista juhlista joskus jopa useammin kuin kerran vuodessa.

Tulevia tapahtumia järjestäjineen:
pe 14.1. – su 16.1.2005 • Kaamoksen
Karkoitus, Järjestäjä Katariina.
viikko 29/2005 • Yhteisleiri 2005
Järjestäjä Serafina.

Tapahtumia, joilla ei ole vielä järjestäjiä:
Walon Juhla (maaliskuu 2005,
noin viikko 11 eli 18.–20.3.2005).
Tulijuhla (syyskuu 2005,
noin viikko 39 eli 23.–25.9.2005).

Tapahtumahuut: hallitus@keskiaika.org

— Cecilia da Mare

Syyskuussa 2004

Tulivirran pitäjän uudeksi voudiksi nimettiin Lord Jarl-Erik Barkehjelm.

Pitäjämme väki kiittää ex-vouti lord Celestinus mac Crohania väsymättömästä työstä pitäjämme hyvinvoinnin eteen.

Kuva: Serafina

Pitäjän väelle tiedoksi saatettakoon, että lord Jarl-Erikin vaakuna on:

Punaisella kilvellä apilanaularisti ja reunus, kaikki kultaa. Kypäränkoristeena sarvet, kultaa.

Tervehdys

Minä Jarl-Erik Barkehjelm otin vastaan Tulivirran pitäjän voudin viran Tulijuhlissa. Kirjurina toimii Swen McCrohan, jota myös kultakurkuksi olen kuullut kutsuttavan. Johtunee-ko nimi hänen vuolaasta sanatulvas- taan, jolla voisi vaikka joen virtauk- sen suuntaa muuttaa, vai siitä, että on perso kultaisille ylämaan juomil- le? Tiedä häntä.

Mutta asiaan: Täten tietoon saatet- takoon, jotta pormestarin ja kylän- vanhimpien tulee hetimiten suorittaa väestönlasku ja siitä ilmoittaman mi- nulle, jotta voin tiedon paronille toi- mittaa.

Asiaa käräjille on jonkin verran, jo- ten ne pidettäköön niin pian kuin suinkin.

Lopuksi toivotan kaikille pitäjäläisille rauhallisia aikoja. Tulivirran pitäjän vouti

Jarl-Erik Barkehjelm

Se on status!

Tuliwirran pitäjän vaakuna on ”Siniseen ja punaiseen katkoisella kentällä kultainen aaltohirsi”. Värit tulivat Kylmälän sinisestä, Haapawirran punaisesta ja Tuliwainion kullasta.

Pitäjään kuuluvat kylät Haapawirta (Espoon alue) Kylmälän kylä (Kirkkonummen alue) ja Tulivainio (Nurmijärven alue).

Pitäjän vouti on lord Jarl-Erik Barkehjelm.

Pitäjän lehden nimi on Caarnalaiwa. Se ilmestyy noin 1-5 kertaa vuodessa PDFnä pitäjän kotisivuilla ja paperiversiona seuran tapaamisissa.

Pitäjän omat kotisivut löydät osoitteesta www.keskiaika.org/tuliwirta

Haapawirta sai kaupungin statuksen

Kuningas- ja paronikuntamme ensimmäinen kaupunki on syntynyt! Tulijuhlan MMIV paronillisessa hovissa Haapawirran kylä (Espoo) sai kaupungin statuksen. Paronilliset totesivat että censukseen oli merkitty 20 paikallista asukasta sekä kaksi metsäinkulkijaa.

Kaupungin pormestariksi virallistettiin lady Elisabet. Hän vannoi virkavalansa hovissa ja vastaanotti pormestarin avaimen.

Kaupunkilaiset riemuitsivat ja alkoivat heti suunnitella asuinkekkusen ympärille rakennettavaa muuria. Susiongelmalle kun ei ole löytynyt ratkaisua ja se tuntuu vain pahenevan (kts. Kaarnalaiva 2/04).

Tuliwirran pitäjään kuuluu nyt kaksi kylää ja yksi kaupunki: Kylmälän kylä, Tulivainion kylä ja Haapawirran kaupunki.

Pidetty pitäjän vouti ja Espoon Elävä Keskiaika ry

Syyskuussa 2004 Tuliwirran pitäjän uudeksi voudiksi nimettiin Lord Jarl-Erik Barkehjelm. Hän nimesi kirjuriin herra Sven mac Crohanin. Pitäjän väki on ylpeä heistä.

1.9.2004 armas pitäjämme täytti yhden vuoden. Merkkipäivää juhlittiin iloisissa merkeissä Elisabetin luona Tapiolassa. Synttäreillä pidettiin tiedotustilaisuus Elävä Keskiaika ry:n alle perustettavan Espoon Elävä Keskiaika ry:n Patentti- ja rekisterihallituksen byrokratiakoukeroista sekä kerrottiin syyt perustamiseen. Alueen väki yksimielisesti katsoi tarpeelliseksi perustaa kyseisen alaseuran. Pyörät pantiinkin pyörimään vauhdilla ja Espoon Elävä Keskiaika ry näki perustamiskokouksensa 10.9.2004. Sittemmin yhdistys on saanut Y-tunnuksen.

Espoon Elävä Keskiaika ry:n nimissä päästiin vuokraamaan ensimmäisen kerran Espoon kaupungin tilaa, Sierlaa, Konventti V:lle marraskuussa 2004.

Paronitar taisteli Ålandista

Paronittaremme Lady Isidora of Blackwater voitti Wisbyssä käydyin kaksintaiston Ahvenanmaasta. Nordriken Bernhard joutui luopumaan kaikista vaateistaan kyseistä saarta kohtaan. Nöyrin alamainen sepitti tapahtumasta laulun.

Baroness of Pyörrevirta

(sävel Pyörrevirran Brandle, sanoitus Serafina)

Charge baroness of Pyörrevirta, Bernhard must pay for
Åland he took so gladly, And gambled it away for
a strange man he cannot recall, now rudely denies it all
Oh baroness of Pyörrevirta, make the man remember

Giant man and small is maiden, she must not be underestimated
she will give your riksdrots, a good old TURPASAUNA!

Serafina de Castillon

Lujakallion Yhteisleiri

Yhteisleiri on historian elävöittämissuurojen leiri. Kutsuttuja ovat Harmaasudet, SCA eli Suomen Keskiakaseura, Viikinkiajan Laiva ry, Sommelo ry, WarusSeppäin Kilta ry, Alasin ry ja Vapaakompania. Leirin ajatuksena on tutustuttaa historian harrastajia toisiinsa, tuoda lisää positiivista ilmapiiriä eri seurojen välille, ehkä herättää haluja myös muuhun hyvässä hengessä tehtävään yhteistoimintaan.

Ensimmäinen yhteisleiri oli ma 19.7. - pe 23.7.2004. Paikkana toimi luonnollisestikin Lujakallio, EK:n omistama maa-alue Hämeen Hattulassa.

Stuurin osa tuli paikalle sunnuntain puolella – kuka tuli heti aamusta, kenen teltta tuli vasta puolenyön aikaan. Telttaa oli jos jonkin kokoista ja näköistä. Heti ensimmäisenä yönä saatiin testattua uusien telttojen myrskyn kestävyys. Yöllä satoi

rankasti ja tuuli sai telttanliepeet lepattamaan. Seuraavana päivänä kaikki syvensivät vesiojia telttansa ulkopuolella ja kiinnostivat sekä kiinnittivät uudelleen telttanaruja. Iso klaanitelta humautti puolittain kasaan maanantaina päivällä ja aiheutti

muutaman astian rikkoutumisen. Onneksi kukaan ei ollut sisällä! Siinä sitten vierähtikin muutama tunti, kun yritimme saada klaaniteltaa pysymän pystyssä. Lopulta liepeiden päälle piti kantaa tukkeja aidan toiselta puolelta, koska vaar-

Wilhelm ja Lauretta ruuanlaittopuhissa teltassa.

Sotansusien ruokahetki paahtavassa auringonpaisteessa.

Tuuli ja hänen varjonsa

nat eivät yksinkertaisesti pysyneet kiinni maassa. Enpä ole koskaan tuntenut tuulen voimaa niin konkreettisesti kuin sinä iltpäivänä.

Maanantai-iltana alkoi aikakautisuus ja oli mukavaa katsella, kuinka väki pikkuhiljaa pitkin päivää vaihtoi vaatteensa ajanmukaiseksi. Tunnelma hiipi kuin varkain leiriin. Illalla käytiin levittämässä sanaa aikakautisuuden alkamisesta teltalta teltalta. Viimeisetkin rumat tavarat piiloon, niin teltan lievettä saattoi pitää auki. En koko leirin aikana huomannut kuin muutaman ruman tavarat ja nekin hävisivät näkyviltä heti kun asiasta kävi joku vihjaisemassa.

Minä lähetin Alexin jo maanantaina takaisin kotiin. Yksi yö teltassa riitti hänelle. Takiainen jaksoi koko leirin suurempia nurisematta. Lapset ovat yksilöllisiä. Suloiset pikkutyötöyri piristivät tunnelmaa ja jopa Takiainen katsoi arvolleen sopivaksi leikkiä heidän kanssaan, vaikka he "olivat vain tyttöjä". Lapset, varsinkin ne pienet sellaiset, sulostuttivat leiriä kummasti.

Ruokaa tehtiin ruokakunnittain. Toinen toistaan mehukkaammat tuoksut levisivät joka ilta pitkin leiriä. Jokainen ruokakunta teki ruokaa omalla tavallaan, kuka hienommin, kuka vaatimattomam-

min, mutta hyvää ruokaa oli jokaisella tullella. Päivät olivat niin kuumia, ettei ruuanlaitosta keskipäivän auringossa tullut mitään.

Suurin osa ihmisistä etsi päivällä varjoa mistä löysi. Iltpäivällä ihmiset alkoivat liikkua enemmän ja iltaa kohden viiletessä vilkastui leirielämäkin. Eräänä iltana saimme ihailua Ratharin taidokasta tuliesitystä. Silmissä vain vilisi viuruja jälkeensä. Monena päivänä pelattiin mitä moninaisempia pelejä ja pelit jatkuivat yleensä pitkälle yöhön. Kun ei jaksettu enää pelata pelejä, istuttiin nuotiolla ja välillä laulettiinkin...

Takiaisen nukuttaminen aiheutti hilpeyttä mitä suurimmassa määrin. Tapanani on laulaa poika uneen ja eräänä iltana näin tehdessäni teltan ulkopuolelta alkoi kuulua omituisia kiherrystä. Kurkistin ovenraosta ja näin ainakin seitsemän ihmistä, jotka olivat asettuneet makamaan telttamme eteen. He olivat nukkuvinaan, mutta kovin he hytkyivät pidätyksestä naurusta. Olen siis todella taitava unilaulaja...

Suolaa pintaan ja paistumaan nuotiolle, Jarl-Erik loimulohimestarina.

Matilda ja Samuel.

Tablut-pelilauta hyvässä käytössä ...myös yöllä.

Mikael ja Kain.

Celestinus vietti yhden päivän keräämällä valkoisia kiviä. Hänen keräilynsä aiheutti aluksi hieman hilpeyttä, kunnes tajuttiin hänen tekevän pelilautaa sora-alueen reunaan. Tablut-peliä pelattiin ahkerasti ja joskus jopa jonotettiin vuoroa. Illan pimeyskään ei ollut haittana, silloin vain lisättiin lyhtyjä ja soihtuja. Sora-alueen takaosaan aidattiin kepeillä ja narulla harjoitusareena. Sen sisällä ottivat mittaa toisistaan niin isot kuin pienemmätkin, enemmän tai vähemmän taistelukuntoiset ihmiset.

Kaiken kaikkiaan leiri sujui uskomattoman hyvin. Säätsuosivat ja ihmisillä oli hauskaa. Lujakallio leiripaikkana osoittautui varsin toimivaksi. Alue olisi vetänyt enemmänkin telttoja ja ihmisiä. Kaksi ulkoahuusia toimi kuten pitikin,

pesupaikka oli hyvä, juomakelpoista ja kylmää vettä riitti. Aita on mainio näkösuoja parkkipaikalle ja portti on hieno. Viimeisenä iltana otettiin ehdotuksia vastaan paikan kehittäessä ja varsin hyviä ajatuksia tuli esiin. Näitä ajatuksia nyt sitten muokataan talven aikana ja koetetaan saada konkreettisiksi ensi vuonna varojen ja talkoolaisten voimien puitteissa.

Minulla ja Takiiaisella oli hauskaa, ensimmäinen leirimme sujui ilman suurempia kummelluksia. Olemme ehdottomasti menossa ensi vuonnakin, kaikki kolme. Talven aikana pitää tehdä korjaukset telttaan ja haalia lisää vuodevaatteita yön kylmyyttä vastaan, mutta vaiva on sen arvoista. Leirin tunnelmaa jäi kaipaamaan pitkäksi aikaa.

Lauretta of Palatine

Kastelvikin kauppahuonelaisia, Kain ja Lauretta.

Tuulin pikku prinsessoilla oli tosi jännää!

Rathar ja lieskat Lujakallion yössä.

Keskiaikaisten teltojen lisäksi leirillä nähtiin viikinkiteltoja. Tässä kuvassa EKn teltoja, oikeanpuolisissa kuvissa Alasin ry:n pikkuihin viikinkiteltoja.

Järjestäjän terveiset

Yhteisleiri sai paljon positiivista palautetta ja varsinkin vierailijamme väittivät olevansa oikein tyytyväisiä leiriin. Leirillä oli lämmin ja rauhallinen tunnelma. Eri seurat tulivat erittäin hyvin toimeen keskenään. Lapsilla oli selkeästi kivaa ja itse en melkein malttanut nukkua kun oli niin mukavaa istuskella tullen ääressä turisemassa.

Lujakallio paikkana sai hurjasti positiivista palautetta. Nettisivuillamme olevien kuvien perusteella moni oli kuvitellut paikan joksikin sorakuopaksi jossa on joku metrin korkuinen aita – ja yllättyi kun telta-alue oli suuri, tasainen ja vettäimevä, ja aita oli 2,5 m korkea ja 40 m pitkä. Myös Lujakallion varustelua pidettiin hyvänä. Erityisesti keuhuttiin aitaa joka hyvin peitti taakse autot. Erittäin paljon kehuja saivat myös tilavat ja hajuttomat vessat (vielä kun jotkut samat leiriläiset kävivät Wisbyn leirin haisevissa ja täysissä Bajamajoissa, tuli monelle ikävä Lujakallion vessoja). Lisäksi keuhuttiin pesupaikan varustelua; tiskiharjoja, kuoppia ja astioita sekä shampoita ja tiskiaineita oli riittävästi. Polttopuukatot toimi hyvin ja puuta oli riittävästi. Ja mikä tärkeintä; raikasta ja viileää vettä tuli kaivostamme paljon enemmän kuin sitä ehdittiin kuluttaa.

————— *Serafina de Castillon*

Alasin ry:n terveiset

Ensimmäinen päivä oli pystytyspäivä, ja iltaa kohti tavoitteena oli siirtyä historiallisiin tunnelmiin. Illalla istuttiin isäntäväen kanssa nuotiopaikalla ja vaihdettiin kokemuksia yhdistystoiminnasta. Tiistaipäivä kului muun muassa isäntäväen ystävällisellä opastuksella Elävä keskiaika ry:n komeisiin teltoihin ja niiden rakenteisiin tutustuessa, miekkailuharjoituksissa, ruoanlaitossa ja uusia tuttavuuksia tehdessä. Sää suosi leiriä, aurinko paistoi lähes liiankin kuumasti. Illalla päästiin kuitenkin saunaan ja uimaan, mikä virkisti oloa. Keskiviikko oli Alasimelle viimeinen leiripäivä ja iltapäivällä aloimme purkaa omaa leiriämme.

Yhteisleiri oli todella mukava kokemus, ja yllättävän hyvin jaksoivat myös vasta 1- ja 2,5-vuotiaat lapset. Suurkiitokset Elävä Keskiaika ry:lle kutsusta ja järjestelyistä, toivottavasti yhteisleiri saa jatkoa ja vielä useammat yhdistykset uskaltavat runsaslukuisina paikalle!

————— *Mikko Oksanen / Alasin ry*

Alasin ry toi rohkeasti lapset mukaan.

Alasin ry:n ruoanlaittohetki.

Helppo hymyillä kun massu on täysi.

Tällä kertaa on tarkoitus paneutua tuon jalon ja joskus runsaastikin nautitun juhla juoman saloihin. Se on sima.

Kun aikoinaan aivan ensimmäiseen seur-
 ran Tulijuhlaan lupasin tehdä siman, et-
 sin netistä simanharrastajien sivuilta re-
 septejä. Huomasin varsin pian, että niitä

riittää, ja kaikilla oli yhteisiä piirteitä: HU-
 NAJA ja yrtejä... Valitsin juoman poh-
 jaksi reseptin, joka on löytynyt vanhasta
 ranskalaisesta kirjoituksesta noin vuoden

1300 paikkeilta, ja sitä olen sitten itse ja-
 lostanut paremmin toimivaksi. Voin kyllä
 kertoa, että se alkuperäinenkin oli hyvä
 (ehkä joku vielä muistaa maun...) mutta

tekoprosessi oli viedä vähäisenkin järjen valon lopullisesti.

Siman tärkein ainesosa on se hunaja, joka antaa reippaasti makua, ja pitää sisällään luonnon omia säilöntäaineita kohtuurunsaasti. Ja silloinhan hiiva ei toimi... ja käyminen ei edisty toivotulla tavalla... ja juomasta uhkaa tulla makeaa litkua...

Mausteet

Simaa on hunajan lisäksi näköjään vuosisatojen varrella maustettu mitä erilaisimmilla mausteilla. Aika yleisesti on käytetty erilaisia kukkia ja mausteyrttejä sekä ihan rehellisiä mausteita. Ja hunajaa. Eli ylipäättään sitä, minkä ihmiset kokiivat maistuvan hyvältä, olevan kallista ja hienoa... ja hunajaa. Tästä on hyvä lähteä eteenpäin kunhan aikaisemmat panokoulut on omaksuttu, että ymmärretään taas vaihteeksi värkkien puhtauden ja huolellisuuden merkitys lopputuloksen onnistumiselle.

Varaa aikaa

Siman tekeminen poikkeaa oluen panosta siinä, että aikaa täytyy varata huomattavasti runsaammin. Koko valmistusprosessi kestää noin kuukauden ja sima pysyy juomakelpoisena vain muutamia päiviä, enintään pari viikkoa. Sen jälkeen se menee ”yli” ja saa aikaan vain arमतoman humalatilan ja karmean kankkusen sekä lievää löysyyttä vatsassa. Se kun pysyy elävänä ja käymistilassa katkeraan loppuun saakka.

Vaihteittain hyvä tulee. Ensimmäinen liuotetaan kaksi kiloa hunajaa kuumaan veteen, annetaan seoksen jäähtyä ja sillä aikaa niistä lopuista aineksista – paitsi hiivasta – keitetään, ja todellakin keitetään, liemi. Eli teräskattilaan (ei tule oksideja ja sivumakua kuten alumiinista joka muutenkaan ei sovellu ruuanlaittoon) huljautetaan litran verran vettä ja mausteet kera teen ja

seljan ja annetaan kiehua ruplattaa puolisen tuntia hiljalleen.

Nasautetaan hunajaliemi ja maustesotku käymisastiaan ja huuhdellaan kylmällä vedellä kattila ja se astia missä hunajaliemi tehtiin siihen sekaan, mutta varotaan, ettei nestettä tule enempää kuin 20 litraa! Tämä siksi, että hiiva kuolee liikaan sokeripitoisuuteen, ja kun hunaja on verraten sokerista kamaa, täytyy sima käyttää vaihteittain ja lisätä hunajaa aina välillä veteen sekoitettuna.

Kun on varmistettu, ettei liemen lämpötila ole yli 30 astetta, voidaan lisätä hiiva, laittaa kansi kiinni ja jäädä vesi kielellä odottamaan jatkoa.

Kahden viikon kuluttua liuotetaan kilo hunajaa veteen ja mätetään sekaan astiaan ja vettä perään niin, että pinta astiassa on n. 25 litran kohdalla. Ja tästä viikon kuluttua sama projekti, mutta nyt täytetään astia 30 litran määrään asti. Tällä varmistetaan, että hiiva ei tukehdu liikaan sokeriin mutta saa kuitenkin koko ajan ravintoa kehittääkseen hieman alkoholia...

Ja noin viikon kuluttua seuraa lappoaminen. Tällä kertaa ei kannata laittaa sitä sakkasihtiä lapon tonkanpuoleiseen päähän vaan vetää tunteella suoralla putkella ja pitää pientä teesihtiä lapon toisessa päässä. Tulee nimittäin mujua lapon kautta aika reippaasti ja se on kiva kerätä pois juoman esteettistä ulkonäköä piläämasta. Kun sima on kanikoissa (pulloja ei juurikaan kannata käyttää ellei ole riittävästi parilitraisia mehupulloja) se jäähdytetään KORKIT LÖYSÄLLÄ ja tuodaan tarjolle paria päivää myöhemmin.

Dynamiittia

Sima on elävää ainetta. Niin elävää, että korkkeja kanistereissa ei kannata sulkea kun kuljetuksen ajaksi. Jos korkin sulkee tiiviisti hiilihapon toivossa, muistuttaa kanisteri alle tunnissa tiinettä sammakkoa ja kolmen neljän tunnin kuluttua alkaa tapahtua vekkuleita asioita jotka saattavat värjätä seinät ”makean” näköisiksi. Ei kanisterikaan rajattomasti sisäistä painetta kestä.

Lopuksi

Makua saa varioitua kokeilemalla erilaisia muita maukkaita kukkia seljan tilalla, joskus olen hekumoinut ajatuksella kerätä runsaasti ruusun terälehtiä ja tehdä

Ainekset n. 30 litran latinkiin

- Nelisen kiloa hunajaa, maku vaihtelee laaduittain, mutta halvallakin tulee toimeen.
- Kahvikupillinen kuivattua seljaa (saa ainakin Visbystä, mahdollisesti myös luontaistuotekaupoista)
- Kolme-neljä kukkuraista ruokalusikallista Earl Grey -teetä
- Pari teelusikallista muskottikukkaa jauhettuna
- Pari teelusikallista neilikkaa jauhettuna
- Pari teelusikallista kanelia jauhettuna
- Pari teelusikallista inkivääriä jauhettuna
- Pari teelusikallista mustapippuria jauhettuna (tämä tuo vain ”terävyttä” lopputulokseen)
- Helvatan hyvä oluthiiva, suosittelen Geordie-merkkistä, jota ainakin Maxista saa...

sima niistä, mutta aika on aina ollut vastaan. Kuka tuo ensi Tulijuhlaan maistille? Tai apilaa? Saattaisi Kannukilta arvostaa asiaa...

Siman tekeminen on huomattavasti enemmän aikaa ja työtä vaativaa kuin normaali oluen paneminen (mallastus ja mäskäys käsitellään jossain vaiheessa ja silloin ollaan syvien asioiden äärellä) mutta kyllä se lopputulos on onnistuessaan sellaista jumalten juomaa, että menee jalat alta. Siinä kun makeus peittää helposti sen vahvuuden...

Ja ei kun SHILLE.

Pirkka-setä

”Siman tärkein ainesosa on se hunaja, joka antaa reippaasti makua, ja pitää sisällään luonnon omia säilöntäaineita kohtuurunsaasti.”

Olipa kerran keskiaikaviikot...

Vuoden 2004 Wisbyn keskiaikaviikoille matkasi melkein 30 louhenkajolaista. Majoituimme Nordrikenin telttaleirillä, vanhalla tykistö kentällä. Viikko tarjosi aurinkoa ja hyisiä hetkiä - sekä monet makeat naurut.

Mikään ei pystynyt estämään sitä: ei tiivistähtinen kesätyö, ei tajuton kiire eikä kolme päivää ennen matkaa hajonnut auto. Ensimmäistä kertaa keskiaikaharrastajan urallani pääsin lähtemään mukaan Wisbyn legendaarisille keskiaikaviikoille. Lähtöpäivä oli torstai 29. heinäkuuta, ja sen muistan ennen kaikkea siitä veden määrästä, joka niskaamme sinä päivänä ropisi. Turkuun olisi varmaan voinut yhtä hyvin uida.

Perjantaina 30.7. lautta kohti Tukholmaa lähti heti aamusta. Automme matkustajat olivat väsyneitä jo tässä vaiheessa, koska pakun oikuttelut ennen reissua olivat aiheuttaneet mm. sen, ettei kuskimme ollut ehtinyt pakata mitään ennen torstain ja perjantain välistä yötä. Onneksi Seawindillä oli pehmeät pedit ja hyvät ruuat. Rosamunda sanoi, että odottakaas vaan kun olette olleet viikon keskiaikaleirissä, sitten ne pedit vasta hyvältä tuntuvatkin...

Illansuussa ajoimme Tukholmasta Ny-näshamniin neljän auton letkassa. Se, että edellä ajaneet tunsivat reitin jo entuudessa-

taan, helpotti menoa huomattavasti. Ny-näshamnissa ehti hyvin tehdä tuttavuutta paikallisen ruokakaupan seljankukkasiederiosaston kanssa ennen kuin lautta Ny-näshamnista Visbyyn lähti. Perillä Visbyssä olimme kolmen jälkeen yöllä. Nyt tiedän, mitä hysteerinen väsymys tarkoittaa.

Sadetta ja paistetta

Wisbyn säätä on vaikea uskoa ennen kuin sen kokee itse. Suurimman osan viikosta oli niin kuuma, ettei aamupäivisin jaksanut oikein muuta kuin makoilla teltan edustalla. Iltapäivällä poutapilvet yleensä tekivät tehtävänsä, ja illalla auringon laskiessa ilma oli aina yhtä ihana. Helteiden vastapainoksi saatiin tänä vuonna ärhäköitä sadekuuroja, joita tuli alkuvii-kosta jopa siinä määrin, että telta joutui koetukselle. Pariin otteeseen urhea telttakuntamme joutui kuivaamaan kastuneita peitonkulmia ja patjanalusia, mutta sepä ei menoa haitannut.

Siinä missä päivällä mahdollisimman ohuet mekot olivat tarpeen, öisin sai todellakin kiskoa vällyjä ylleen. Onneksi

minua oli varoitettu tästä uskomattoman suuresta lämpötilojenvaihtelusta jo etukäteen, olin siis osannut varautua siihen. Nukkua tuhisiin tyytyväisenä villamekossa ja liripipe päässä.

Jotain Wisbyn säästä kertoo myös se, että maanantaina merivesi oli juuri sopivan lämmintä virkistävään uimareissuun, mutta seuraavana päivänä mereen ei enää voinut mennä, koska kylmyys teki kerta kaikkiaan kipeää. Uskomaton muutos yhdessä yössä.

Leirielämää

Leirin koon puolesta voidaan sanoa, että hyvän vuoden olin matkalleni valinnut, sillä seuramme oli leirissä varsin runsaslukuisesti edustettuna. Tarkoissa laskuisa olen mennyt jo aikoja sitten sekaisin, mutta teltoja paikan päällä oli noin kymmenkunta ja ihmisiä triplasti enemmän. Viikon aikana kuulin monta kertaa paikallisten kehuva EK:n teltojen tasoa, eikä syyttä - itse asustin lainateltassa, joka oli matkan onnistumista ajatellen ehdottoman tärkeä, mutta kieltämättä sii-

Tarinankerrontahetki menossa Serafinan teltalla. Eleanor, Rathar, Andrei ja Bartolomeo seisovat, Logan, Maria, Marquerite ja Rosamunda istuvat.

nä alkoi omaakin telttaa tehdä mieli. Siinäpä projektia seuraaviksi vuosiksi...

Ruuanlaittopaikoiksi leirialueelle oli tehty kolme tulikuoppaa, joista yksi sattui kaikessa kätevydessään olemaan juuri seuramme telttojen keskellä. Tästä huolimatta minun on pakko tunnustaa, että olin kovin laiska leirikokki: melkein joka päivä ruokailu hoitui ennemminkin kaupungilla kuin leirissä. Paikallisista ruoka-kaupoista löytyi jänniä mehumakuja ja suussa sulavia muffinseja... huomautettakoon, etten ole montakaan muffinsia Visbystä paluun jälkeen syönyt, siellä niitä tuli popsittua sen verran monta.

Useampana iltana leirissä järjestettiin joko suunnitellusti tai vähemmän suunnitellusti iltaohjelmaa, mutta minulla on sellainen hytinä, että itseltäni meni puolet ohi. Viikko ei vaan kerta kaikkiaan riitä kaiken kivan näkemiseen ja kokemiseen! Olin kuitenkin paikalla, kun paronillistemme väänivät Nordriken kuninkaallisten kanssa kättä Ahvenanmaan omistussuhteista. Tällaista valtakuntien välistä hovijuonittelua pääsee seuraamaan har-

voin, ja onnekasta oli tietenkin se, että pääsimme vielä sanoittamaan voitonlaulun Pyörrevirran riemukkaalle voitolle.

Visbyn muurien sisäpuolella - ja vähän muuallakin

Viikon jokaiselle päivälle löytyi ohjelmaa. Lauantai 31.7. meni vielä aika pitkälti saapumisjärjestelyihin, mutta sunnuntaina heti aamusta tie vei markkinoille. Koskaan ennen en ole nähnyt niin paljon ihania tavaroita samassa paikassa! Olapa liikkeellä lottovoiton kanssa... ihmiset sanovat, että markkinatavaroiden suhteen tulee valikoivammaksi useamman Visbyvuoden jälkeen, mutta ensimmäisellä kerralla sitä haluaisi vaan ostaa ihan kaiken.

Sunnuntaina illalla käytiin katsomassa aloituskonserttia, jossa ei tällä kertaa kovin suurta ihmistungosta ollut. Tunnelma oli kuitenkin katossa: meidän porukkamme aloitti letkan, joka kasvoi suureksi nurmikentällä kiemurtelevaksi madoksi kolmen eri bändin soittaessa. Mahtava kuutamo kruunasi iloisen illan.

Eneydellä on uusi, itse kudottu esiliina.

Blancalla oli matkalla mukavaa.

Keskiaikainen ruokailuhetki on päättynyt paikallisessa pizzeriassa. Pahoille teille ovat sortuneet Cecilia, Elisabet, Logan, Celestinus ...ja nimeltämainitsematon kuvaaja.

Näkymä Serafinan teltan sisältä.

Anna löysi hyvän levähdyspaikan – eikä paronikaan yhtään suuttunut.

Maanantaina 2.8. vuorossa oli Monkboll-jalkapallomatsin seuraamista kaupungin muurien läheisyydessä. Puolet selostuksesta meni ohi, koska ruotsintaitoni voisi olla parempikin, mutta tapahtumien näkeminen oli puolet tärkeämpää kun ymmärtäminen. Illemmalla uhmasimme sadetta ja lähdimme Effes-baariin kuuntelemaan aloituskonsertissakin soittanutta Wolgemut-yhtyettä. Keskiaikamekkoja ja baareja ei ole ehkä suunniteltu yhteen, koska kuumuus oli jotain aivan mieletöntä, mutta ulkona pistäytyminen aina välillä teki ihmeitä.

Aamulla herätessä sade oli tiessään. Lähdimme kuuden ihmisen porukalla kiertämään Gotlannin kaunista saarta nähdäksemme hieman muutakin kuin Visbyn itsensä. Ensin kävimme Krusmyn-tagårdenissa eli paikallisessa yrttitarhassa, sitten saaren pohjoisimmassa kolkassa ja lopuksi upeilla raukeilla itärannikolla. Kun istuin jyrkällä kalliolla merelle katsellen, olo oli jotain aivan epätodellista. Raukit eli kalkkikivimuodostelmat tarjosivat paljon hupia kiipeilyyn ja valokuvien muodossa, ja rantakivikoista löytyi fossiileja niin paljon kun vaan jaksoi etsiä.

Keskiviikkona 4.8. katselimme Visbyn keskiaikamuseossa pääkalloja, jotka olivat olleet rengaspanssareidensa sisässä nuolenkärjet päässään 1300-luvulta läh-

tien. Museon lisäksi katsastimme Kapitlhusgårdetin eli pienen sisäpihan, jolla myytiin käsitöitä. Päivän kruunasti Mysteryspelen, musiikin ja elein toteutettu mysteerinäytelmä, joka pimeässä raunio-kirkossa näytti todella vaikuttavalta. Pidin erityisesti ympäri katsomoa hiiviskelleistä piruista, joista yksi kävi sotkemassa hiukseni totaaliseen solmuun. Vielä kun palasimme vankkureille muurinvierustaa pitkin kuunvalossa, tunnelma alkoi olla aivan uskomaton.

Torstai sisälsi leirivahtinakkien hoitamista, omalla kohdallani kuumeessa. Flunssa oli saanut minut kiinni jo keskiviikkona ja kuume kiipeili ylös varsinkin perjantain vastaisena yönä. Ilmeisesti vahtinakki oli jäänyt päälle, sillä kuvitelin pitkin yötä kahden tabardiasuisen leirivahtin istuvan teltassamme olevan akun päällä.

Perjantaina kuume oli tiessään, kiitos saamani lääkityksen. Puolenpäivän jälkeen lähdimme pienellä porukalla katsomaan Toftan viikinkikylää, joka oli todella tarkan aikakautinen. Kylästä matka jatkui keramiikkapuotiin, josta en malttanut olla ostamatta kannua. Viis hinnasta, kun tietää, miten hyvältä se tulee näyttämään festuspöydässä...

Visbyssä on olemassa paikka nimeltä Hirttokallio, ja kun perjantai oli ollut hy-

Näkymä hirttokalliolta alas lasaretin lähellä olevalle asuinalueelle.

Kuvat: Serafina

Celestinus ja Wilhelm hirttokalliolla illan hämärtyessä ...väristyksiä.

vinkin aurinkoinen päivä, kiipesimme kalliolle katsomaan auringonlaskua. Aivan mieletön näköala suoraan merelle, jonka taakse aurinko katosi horisonttiin... illan päätteeksi kävimme vielä kävelemässä läpi läheisen jatulintarhan.

Lauantai 7.8. sisälsi samaa kuin moni muukin päivä siihen asti – kuumuuden alla löhöilyä ja ampieitentappoa. Ampieisia oli leirissä niin paljon, että helpompaa oli laskea, kuinka moni ei ollut vielä saanut pistosta. Myöhemmin päivällä pääsin vihdoinkin testaamaan Visbyn tunnetun Clematis-ravintolan, ja täytyy myöntää, että annoksen koosta todellakin lähti nälkä. Seurasimme myös turnajaisia muurien läheisyydessä, kaikki ne komeat miehet komeine hevosineen olivat ehdottomasti näkemisen arvoisia.

Sunnuntaina ohjelmassa oli vielä keran markkinat. Jos siis rahaa oli alkuviiikon ostoksista jäänyt, nyt oli loistomahdollisuus päästä loppuistakin eroon!

Kotia kohti

Kaikki hauska loppui aikanaan – joidenkin kohdalla jo lauantai-iltana. Silloin oli oli haikea, ja leirissä otettiin kaikki ilo irti viimeisistä hetkistä yhdessä. Sunnuntaina yli puolet EK:n teltoista oli jo kadonnut kuvasta. Oma telttamme katosi sunnuntai-iltana. Lautta Visbystä Nynäshamniin

lähti niinkin mielikuvitukselliseen aikaan kuin klo 1.10 yöllä, mikä johti siihen, etten muista matkasta muuta kuin sen, että nukuin laivan lattialla tyynyni kanssa. Ja todellakin, kun maanantai-aamuna nousimme Tuhkholmasta Turkuun seilaavaan laivaan, se pehmeä peti tuntui enemmän kuin hyvältä ja siinä tulikin vietettyä monta tuntia!

Ihanaa, ihanaa, ihanaa. Ehdottomasti tahdon kokea Visbyn vielä uudestaan. Joskus täytyy varata matkaan aikaa täydet kaksi viikkoa, ehkä sitä sitten ehtisi kokemaan kaiken senkin, mikä tänä vuonna jäi allekirjoittaneelta väliin...

— Cecilia da Mare

Wisbyn keskiaikaviikot ovat joka vuosi viikolla 32. Löydät niistä lisätietoja osoitteesta www.medeltidsveckan.com

Jatulintarha on yksi Wisbyn suosituimpia kohteita, ainakin keskiaikaharrastajien keskuudessa.

H ä m e e n L i n n a n

Keskiaika- markkinat 2004

21.-22.8.2004 saimme kokea
Hämeen Linnan tunnelmallisen
Rouvaintuvan.

Työntouhussa viikonlopun aikana olivat
Joanna, Serafina, Elisabet, Ursula sekä Matilda
ja lapset. Allekirjoittanutkin toi mukaan oman
vaatimattoman panoksensa. Gertrud piti
majapaikkaa itse markkina-alueella.

Saapuessani markkinapaikalle Hämeen Linnalle lauantaina juuri ennen yhdeksää oli siellä jo aikamoinen hulina. Kauppiat asettivat tavaroitaan myyntipöydille ja ihmiset poukkoilivat edestakaisin. Purin nopeasti korini linnan rouvaintupaan ja kiiruhdin noutamaan Joannan ystävineen asemalta. Joannan kanssa mietittiin paikkoja alustavasti, kunnes lähdin hakemaan meille olkavarsinauhoja sekä ruokaja kahvilipukkeita.

Kun vihdoin ja viimein palasin tupaan, olivat kaikki meikäläiset saapuneet paikalle. Huoneessa oli mukavan kotoinen hyöriä astuessani oviaukosta sisälle. Pöydät oli jo aseteltu ja tuolit haettu. Jokainen löysi paikan istua.

Rouvaintupa itsessään oli koruttoman kaunis ja varmasti lämmin talvella. Siellä oli nimittäin kaksi lämmitystapaa. Toinen oli takka ja toinen oli kiuas. Kyllä, nurkassa oli sisäänrakennettu kiuas. Tästä olisi mielenkiintoista tietää enemmänkin.

Parasta rouvaintuvassa on erinomaisen valoisa paikka ikkunasyvennyksessä, jossa viihdyinkin kirjomassa. Siinä syvennyksessä tunsin siirtyvänsä ajassa taaksepäin.

Päivän kuluessa kävi ilmeiseksi, että ihmiset tulivat melko arasti tupaan edes katselemaan saatika puhumaan. Mutta onneksi Serafinan jalkajousi on hyvä ”jäänrikköjä”. Sitä kävivät lauantaina ihastele-massa niin nuoret kuin iäkkäämmätkin ohikulkijat. Päivän paras kommentti jal-

kajoudesta oli melamiekkä. Sana aiheutti... hmm... mielenkiintoisia ilmeitä lähinnä olleille ihmisille ja päivän päätteeksi hervotonta huumoria meidän kesken.

Monet vanhemmista rouvista kävivät ihastele-massa Elisabetin neulakinnastyökentelyä ja kertoivat äitinsä tai isoäitinsä tehneen kintaita samalla tavalla. Ja harmittelivat, kun eivät tulleet aikoinaan tätä taitoa opetelleeksi. Kiinnostusta herätti myös Joannan lautanauhan sekä myöhemmin pirtanauhan teko. Olimme saaneet ripustettua henkareissa muutamia vaatteita kivien väleissä oleviin rakoihin ja aika moni huoneeseen eksynyt kävi ihastele-massa niitäkin. Matildan ja Ursulan kirjonta pysäytti myös ihmisiä. Ja Matildan nauhan punonta sai muutaman ihmisen pysähtymään kysymään tietoa nauhojen tekotavoista.

Vuoronperään piipahdimme itse markkinapaikalle ihastele-maan myynnissä olevia tavaroita ja tuhlaamassa vähiä rahojamme. Ja kastumassa. Lauantaina kävi ukonilma linnan päällä neljästi ja vettä tuli kaatamalla vähän väliä. Kylmä ei kylä tullut kumpanakaan päivänä. Jotenkin tuli sunnuntaina piipahdettua markkinoilla useamminkin.

Sunnuntai oli selvästi hiljaisempi päivä, vaikka linnankierrokset toivat pari kertaa tuvan täyteen väkeä. Mutta aika kului joutuisasti turistien ja käsitöitä tehden.

Jo lauantaina kuului kuninkaansalista kaunista musiikkia, mutta ainakaan minä en ehtinyt siellä piipahtamaan ennenkuin musiikki oli jo loppunut. Sunnuntaina lähdin heti katsomaan soittajia, kun kuulin heidän aloittaneen. Kuninkaansalissa soitti yhtye nimeltään Drolls-Musikantit, joka oli kotoisin Petroskoista. Musiikki kuulosti ihanalta johtuen osaltaan salin oivalisesta akustiikasta. He olivat kyllä taitonsa osaavia musikantteja ja harmittelin, etten voinut jäädä katsomaan ja kuuntelemaan heitä pitemmäksi aikaa. Mutta nautin heidän musiikistaan rouvaintuvalla, jonne se vaimeana kantautui.

Päivä loppui melko yllättäen. Tiedä sitten, johtuiko se siitä, että aloimme tottua oloomme rouvaintuvalla. Vaikka se sinälään onkin kaunis huone, ensi kertaa var-ten täytyy kyllä miettiä paikka, jossa tulimme paremmin esille.

Kuvat: Serafina

”Katsoppas Emilia, tässä on sellainen keskiaikainen melamiekkä” sanoi nainen, osoitti jalkajousta ja esitti käsillään melomista. Kuvassa Wilhelm kertoo juttua muille.

— *Lauretta of Palatine*

Saareen on hyökätty!
Meinaavat morsion viedä ilman hänen isänsä lupaa!

Pukkisaaren muinaismarkkinat 28.–29.8.2004

Muinaismarkkinoita kokoonnuttiin viettämään jo kuudetta kertaa kauniiseen Pukkisaareen. Tällä kertaa konsepti oli hieman erilainen kuin ennen. Perinteisten kahden markkinapäivän sijasta lauantai oli pyhitetty pelkästään historianelävöittäjille ja muille alan harrastajille ja vasta sunnuntaina Pukkisaaren valloittivat markkinavieraat.

Työpajoja ja uusia tuttavuuksia

Lauantaina oli historianelävöittäjien sekä muiden alan harrastajien mahdollista tutustua paitsi toisiinsa, niin myös erilaisiin työpajoihin. Harrastajia oli paikalle vir-

rannut aina ulkomaita myöten. Vahvistuksia oli saatu ainakin Liettuasta, Venäjältä sekä Virosta. Paikalla oli mahdollista kokeilla pystykangaspuita, neulakintaan tekoa, lautanauhan tekemistä sekä ruoanlaittoa nuotiolla. Lisäksi oli järjestetty myös taisteluharjoitukset. Väki kiersikin ahkerasti tutustumassa erilaisiin työpajoihin ja kun väsymys voitti, oli mukava istahtaa alas vaihtamaan kuuluisia muiden harrastajien kanssa. Liettualaisten kanssa vertailimme suomalaisen muinaispuvun sekä liettualaisen muinaispuvun korustossa esiintyviä samankaltaisuuksia. Lisäksi ihastusta herättivät heidän upeat käsinkudotut viittansa

pronssilevykoristeineen. Minttu ja Suski Viikinkiajan Laiva ry:stä vetivät ruokatyöpajaa ja näin ollen ruokkivat koko lukuisan osallistujajoukon. Ruokana tarjottiin lammaskaalia, rieskaa, loimulohta ja löytyipä kasvisvaihtoehtokin listalta. Illalla sateen yllättäessä ihmiset kokoontuivat keskiliesimajaan juttelemaan mukavia ja kuuntelemaan munniharpun soitantaa.

Taistelun kalsketta

Sunnuntaiaamuna alkoivatkin sitten markkinavieraat virrata Pukkisaareen. Kaunis sää oli vetänyt paikalle ennätysellisen paljon ihmisiä. Kauppa kävi myyjillä hyvin ja markkinarauha oli mitä

Serafina ja Alinka, muinaismammat.

Marguerite ja Eneyde, taustalla Heinrich ja Geraint.

Lauretan upea lautanauha.

Elävä Keskiaika ry:n kojulla oli monenlaista nähtävää.

Liettuolaista muinaismuotia.

mainioin kunnes kaikui huuto, että naapurikylän hulttiot ovat hyökkäämässä kylään ja aikovat ryöstää mukaansa erään tytön. Tytön kättä oli kuulemma käyty jo isältä pyytämässä, mutta tämän kieltäytyttyä olivat naapurikyläläiset päättäneet ottaa oikeuden omiin käsiinsä ja viedä väkisin sen, mitä ei sovinnolla annettu. Armoton paniikki valtasi kaikki paikallaolijat ja juoksujalkaa kiirehditettiin rantaan katsomaan kuinka mittelössä kävisi. Ja huonostihan siinä kävi: pitkän mittelön jälkeen nuo "halavatun koijjarit" veivät kuin veivätkin tyttösen mukanaan.

Huhu kertoi, että tyttö lähti varsin mielellään ryöstäjiensä matkaan, mutta saattoihan tuo olla vain kylän akkojen ilkeämielistä juoruiluakin...

Illemmalla tuli aika hyvästellä uudet ja vanhat ystävät sekä pakata kaikki tavarat. Tuhannet kiitokset Gertrudille (joka lainasi viikinkitelttä), ihanille ihmisille jotka jäivät auttamaan teltan purkamisessa ja muutenkin kaikille paikalla olleille.

Ensi vuoden markkinoita odotellessa

Jarl-Erik (oik.) ja Latvialainen viikinkiharrastaja.

Eleanor

Taustalla Pukkisaaren uusin rakennus, verhopatsastalo.

Väentungosta Muinaismarkkinoilla.

Vapaa-kompanian porukkaa ruokatauolla.

Viikinkiajan laiva ry:n Sotka herätti paljon mielenkiintoa.

Pystykangaspuut Kehrääjien kilta ry:n jäsenen kokeiltavana.

Kuvat: Serafina

Upea Pukkisaari!

Info!

”Sommelo ry on 1997 perustettu aatteellinen yhdistys, jonka tarkoituksena on edistää suomalaista esihistoriaa koskevaa tietoutta ja tutkimusta varsinkin nuoremman rautakauden (550-1150/1300 jKr.) osalta.” kertovat Sommelön nettisivut.

Sommelo ry on rakentanut Helsingin Seurasaaren vieressä sijaitsevaan Läntiseen Pukkisaareen vuodesta 1998 lähtien nuoremman rautakauden aikaista kaupapaikkaa. Siellä tuodaan jo lähes kadonnutta ikivanhaa perinnettä esille tämän päivän ihmiselle sekä harjoitetaan kokeellista arkeologiaa. Pukkisaaresta tuli Helsinki 2000 -kulttuuripääkaupunkikohde.

Syksyisin Pukkisaarella järjestettäviin Muinaismarkkinoihin on kutsuttuna käsityöläisiä, historian elävöittäjiä, arkeologeja ja kansantieteen harrastajia sekä tutkijoita. Vuonna 2004 mukana olivat mm. Elävä Keskiaika ry, Harmaasudet, Vapaa-kompania, Kehrääjien kilta ry sekä Viikinkiajan laiva ry Sotkansa kera. Ulkomaisia vierailijoita tuli Virosta, Latviasta ja Venäjältä.

Lisätiedot Sommelo ry:stä ja Pukkisaaresta:
<http://www.sommelo.hai.fi>

Harmaasudet ry:n väkeä kasvivärjäyspuuhissa.

Ihtirikko-yhtyeen Patricin lumoava soitto.

Lämmintä tunnelmaa Kylmälässä

Perunaa, maissia,
tomaattia... siinä kaikkea
mitä kasvava viikinki
tarvitsee! :)

Kylmälän kylässä on juhlistu kesälä useampaan otteeseen. Heinäkuun alussa pidettiin ensimmäistä kertaa kylän grillijuhlat. Keskiaika-asuissa teimme erinomaisia kasvis- ja broilerivartaita. Lisäksi jokaiseen suomalaiseen grillausiltaan kuuluvat makkarat kuumentuvat kiinalaisessa katukeittiössä hiilien hehkussa. Sääkin suosi, sillä sateesta ei ollut tietoaakaan ja aurinko paistoi pitkään ja myöhään.

Elokuun lopun illat ovat olleet varsin saateisia, mutta onneksi Kylmälän kylän viikinkien perunabileiltana sade piti taukoa ja pääsimme nostamaan tätä monelle täysin tuntematonta mukulaa Kylmälän vaurailta pelloilta. Saavillisen paljain käsin kaivettuamme riensimme kartanon kyökiin pesemään ja keittämään herkullista saalistamme. Särpimenä meillä oli savusilakkaa, pippurimakrillia ja tietysti silliä.

Vilja

Yhteisleiri 2005 on viikolla 29
ja joko viikon 28 tai 29 viikonloppu
- eli joko la 16.7. - pe 22.7.2005
tai ma 18.7. - su 24.7.2005.

Päivämäärän varmistuttua yhteisleirin omat sivut
aukeavat Elävä Keskiaika ry:n sivujen alla.

Yhteisleiri on historiallinen leiri joka on suunnattu useammalle historian elävöittämiselle. Kutsuttuja ovat Harmaa-

sudet, SCA eli Suomen Keskiaikaseura, Viikinkiajan Laiva ry, Sommelo ry, WarusSeppäin Kilta ry, Alasin ry ja Vapaa-

kompania. Leiri ei siis ole Elävä Keskiaika ry:n tapahtuma, vaan kutsu yhteisleirille – siis ainoastaan järjestämämme leiri mutta kaikkien seurojen tapahtuma.

Leirin ajatuksena on tutustuttaa historian harrastajia toisiinsa, tuoda lisää positiivista ilmapiiriä eri seurojen välille, ehkä herättää haluja myös muuhun hyvässä hengessä tehtävään yhteistoimintaan. Leiri on puhtaasta sydäimestä hyvällä tarkoituksella rakennettu. Toivomme runsasta ja innokasta osallistumista! Toivottavasti näemme useita seuroja leirillä!

Serafina de Castillon

Rakennustarkastus 2004

Torstaina 18.11.2004 Lujakalliossa kävi rakennustarkastaja tarkistamassa vesat, tulisijat ja sade-grillikatoksen. Cestinus oli vastaanottamassa tarkastajaa. Tarkastaja hyväksyi ehdotta kaikki rakennukset. Ainoa huomautus tuli, että sade-grillikatokseen pitää hommata sammutuspeite.

Rakennustarkastaja kehui aluetta ja sen rakennuksia. Hän oli myös sitä mieltä, että meidän pitäisi helposti saada pelkällä rakennusilmoituksella (piirustuksineen) 20 m² varastorakennus.

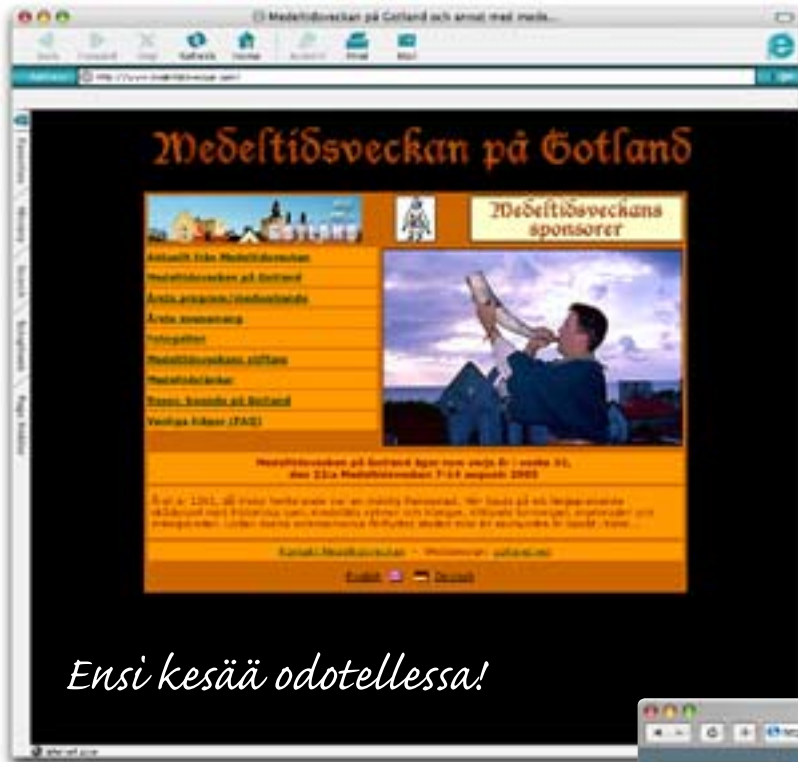
Ensi kesää silmälläpitäen pidetään Lujakallion avoin suunnittelukokous. Siellä kartoitetaan mahdollisuuksia sekä varail-

laan kalentereistamme ensi kesän rakennusviikonloppuja.

Lisätietoja löydät kotisivuiltamme!

Lujakallion avoin suunnittelukokous on perjantaina 28.1.2005 kello 19, Espossa Tapiolassa.

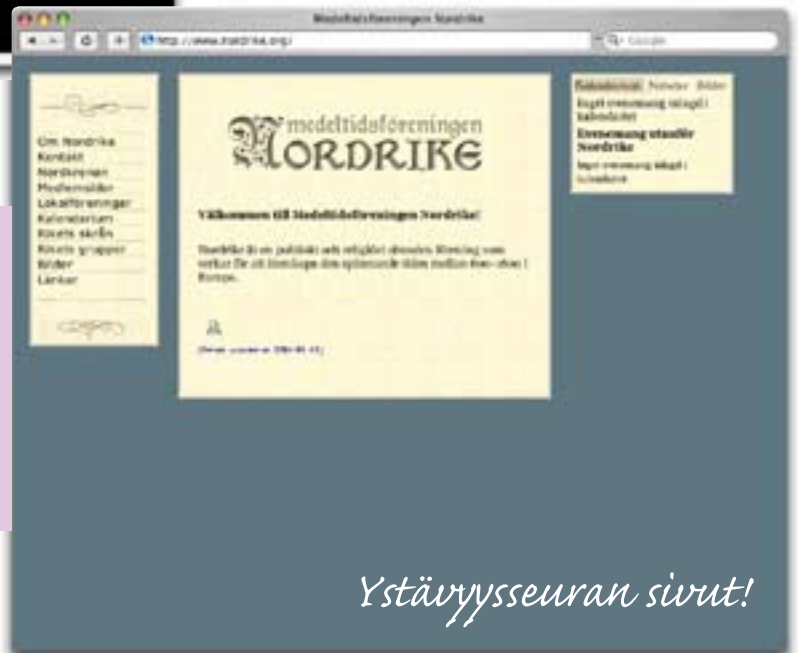
Ajatuksissa jo ensi kesä?

Ensi kesää odotellessa!

Wisby-tuntumaa voi käydä hakemassa Ruotsin Gotlannin keskiaikaviikkojen sivuilta <http://www.medeltidsveckan.com>

Sivuilla esitellään keskiaikaviikkojen aikatauluja, ohjelmaa, yhteistyökumppaneita, linkkejä sekä siellä on kuvagalleria.

Ystävyysseuran sivut!

Ruotsalaisen ystävyysseuramme, Nordrikenin sivut löytyvät osoitteesta <http://www.nordrike.org>

Sivuilla kerrotaan mm. yhdistyksestä ja sen lehdestä. Sivuilta löydät myös tapahtumakalenterin.

Osallistu sinäkin lehden tekoon!

Aineisto toimitetaan päätoimittajan määrittelemien aikarajojen sisällä.

Teksti

Teksti sähköpostin liitteenä Word-tiedostona (tai .txt) ilman pakotettuja rivinlopetuslyöntejä (nk. enter-lyöntejä), tavuviivoja tai muita muotoiluja. Älä lähetä tekstiä sähköpostiviesti-

nä, sillä ohjelma luo pakkorivinvaihdot jotka on siivottava tekstistä käsin. **Muistathan otsikon ja väliotsikot!**

Kuvat

Korkearesoluutioisina pakaamattomina tai vähintään jpg high quality -kuvina. Kätevimmin sähköpostilla liikkuvat juuri jpg-kuvat.

Pidäthän huolta että kuvan resoluutio on riittävä. Perusohjeena voisi pitää resoluutiota 300 pixeliä / inch jolloin kuvaa voi käyttää 1/1 koossa. Huonolaatuisemmat tai liian pieniresoluutioiset kuvat printtaantuvat raakeisina. **Älä rajaa kuvia valmiiksi!**

Myös piirroksia otetaan vastaan!

Lisätietoja aineiston toimituksesta osoitteesta ladyserafina@hotmail.com

*Tunnelmallisia hetkiä
kirpeisiin pakkaspäiviin
toivottaa Tuliwirran väki!*

Palautetta!

Mikä oli lehden paras artikkeli, mikä kiinnostavin juttu?
Miltä lehden ulkoasu näyttää, onko se selkeä ja mielenkiintoa herättävä?
Kirjoita palautteesi osoitteeseen ladyserafina@hotmail.com
Mielipiteitä saatetaan vapaasti julkaista lehden tulevissa numeroissa,
tietenkin nimettöminä.

Elävä Keskiaika ry:n kotisivut: www.keskiaika.org
Tuliwirran pitäjän kotisivut: www.keskiaika.org/tuliwirta